

Scherp en fris

Een Welkome school. Dat is wat ik wil. Voor elk kind. Voor alle kinderen samen. Het is niet nodig om iemand buiten te sluiten. Daar ben ik van overtuigd.

Op scholen is er vaak wel weerstand tegen het aannemen van leerlingen met een beperking. Ik vraag me wel eens af, waarom dat eigenlijk is?

Misschien komt het, omdat we handicaps afwijzen als minder waard (de letterlijke betekenis van invalide) (in-valid) en daarom ook mensen met een handicap afwijzen als minder waard.

Er is medelijden, vage angst, weerzin, onwetendheid.

Een Welkome school?

Wat betekent Welkom dan eigenlijk in deze context?

We vinden het met zijn allen legitiem om kinderen met een beperking niet geboren te laten worden, als we de beperking voor de geboorte hebben kunnen opsporen. We wijzen deze kinderen af en hebben met elkaar afgesproken dat we dat goed vinden.

Tegenwoordig krijgt elke zwangere de mogelijkheid van testen actief aangeboden en toegelicht. De folders daarover zijn best integer, maar wat zeggen we er werkelijk mee?

Er is een algemene folder, waarin verschillende afwijkingen aan bod komen, en eentje speciaal over downsyndroom. Zeggen we met zo'n aparte folder dat downsyndroom nog erger is dan een open ruggetje, zodat het een eigen folder verdient? Of komt het omdat we er toevallig veel van weten en dat veel tekst oplevert, en realiseren we ons niet wat we er mee zeggen?

Je kan op internet ook een vragenhulp invullen die je kan helpen bij je besluitvorming over het testen van je zwangerschap. Een van de vragen is of een kind met downsyndroom in je leven zou passen. Als een vader en een moeder van hun ongeboren kind vanzelfsprekend mogen zeggen: Nee, dit kind met een beperking past niet in ons leven, we laten het niet geboren worden. Hoe kunnen we dan aan de andere kant wetten maken, waarmee we mensen met een beperking werkelijk erkennen. Dat vraag ik mij dan wel eens af.

Aan de medische zorg mankeert gelukkig niet veel meer. Medische zorg kan niet alles oplossen, maar het wordt mensen met een beperking als ze wel geboren worden doorgaans gewoon gegeven. Nog maar 30 jaar geleden was dat, bijvoorbeeld bij downsyndroom, nog niet zo.

Ligt er voor onderwijs, wonen en werk net zo'n mooie toekomst in het verschiet, als de ontwikkeling die vanuit het medische heeft plaatsgevonden. Of heeft het dure succes van de medische inzet uiteindelijk alleen maar tegengewerkt, en juist geresulteerd in de gewenste geboortebeperving? En kunnen we het ons daarom eigenlijk niet permitteren om te zeggen dat mensen met een beperking werkelijk welkom zijn om te participeren op school, in de woonwijk en op het werk.

Nou ja, dat vraag ik mij dus wel eens af.

Houten, februari 2010
Keturah van Slegtenhorst